

7 zuivere kleuren

ISBN 9789463867962

NUR 340

Eerste druk: 2019

Tekst: Ger Groeneveld

Illustraties: Ger Groeneveld

Lay-out: Ger en Bianca Groeneveld

Redactie: Jean Paulssen

*De schrijver bedankt Jean Paulssen voor de ondersteunende hulp,
die hij mocht ondervinden bij de uitgave van dit avonturenboek.*

Voor meer informatie: **www.gergroeneveld.nl**

*© Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke ander wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.*

Ger Groeneveld

7

zuivere kleuren

een avontuurlijke zoektocht

*'Met geld of macht kun je niet alle problemen oplossen.
Het probleem in het menselijk hart moet eerst worden opgelost.'*

(Dalai Lama)

1. De zoekopdracht in het Rijk van GAIA

De radio meldt zware storm.

Volgens de nieuwslezer wordt het morgen code 'Oranje'.

Peter Paulson is bezig aan een schilderij in zijn atelier aan de bosrand. Hij heeft het ook gehoord, maar dat stoort hem niet.

Hij schildert rustig verder.

Het enige dat hij vervelend vindt is dat hij niet zijn dagelijkse ronde met Kash, zijn hond, door het bos kan maken.

Peter is een jonge man en een verdienstelijk kunstenaar.

Zijn grote inspiratie vindt hij in het bos. De grillige struiken, de bomen en alle op de grond liggende materialen vindt hij geweldig. De natuur schilderen is iedere keer weer een uitdaging voor hem. De variaties zijn eindeloos.

De jongeman met het rossig, krullend haar is iedere dag in het bos te vinden. Hij verzamelt steeds allerlei afgevallen takken, stukken vergaan mos, afgewaaide bladeren en alle mogelijke dingen die de tijd van het jaar in een bos met zich voortbrengen.

Thuisgekomen decoreert hij alles zorgvuldig op zijn werktafel. Vervolgens maakt hij er dan uiteindelijk, als alles volgens hem precies op de juiste plek ligt, een schilderij van. Nu echter de code 'Oranje' is gemeld, moet hij zich bezighouden, met alleen die spullen die nog in zijn atelier voorhanden zijn. Hij zal moeten wachten, totdat de storm uitgeraasd is. Hij kan nu niks. Dan maar even een korte pauze. Hij gaat naar zijn woonkamer. Zijn trouwe viervoeter Kash volgt hem op de voet. Beiden zijn onafscheidelijk.

Peter neemt plaats in zijn gemakkelijke leunstoel.
Van daaruit heeft hij een prima uitzicht op het bos.

“Nee Kash,” bromt hij tegen zijn hond, “vandaag wordt het inderdaad niets meer; we moeten binnen blijven, in het bos is het veel te gevaarlijk. We kunnen er niet uit.”

Langzaam vallen Peters ogen dicht, tijd voor een dutje.....

’s Nachts huilt de wind rond zijn huis, kraken in het nabijgelegen bos de takken en flitsen felle bliksemschichten door zijn slaapkamer. Na iedere lichtflits door het vensterglas volgt een oorverdovende klap. Het wil maar niet ophouden.

Dit is niet zomaar een storm, maar deze valt, volgens Peter,

onder de categorie zware storm. Hoelang gaat deze donderende lichtshow nog duren?

Peter Paulson staat bekend als een ras optimist. Glimlachend zegt hij tegen zichzelf: “Na regen komt er zonneschijn.”

Daarbij kruipt hij nog wat dieper onder de veilige dekens.

En inderdaad, na twee volle dagen flinke storm, zwakt de

wind wat af. Nu is eindelijk het moment gekomen voor een

heerlijke wandeling door het bos. Samen met zijn hond Kash.

Het bos is een grote ravage. Veel oude bomen hebben hun

takken verloren en sommige staan zelfs helemaal scheef in

de grond. Peter krabbelt eens door zijn krullende, rode

haardos.

Dan valt hem iets op.

“Daar bij die bosjes, daar mis ik iets,” zegt hij tegen zijn trouwe vriend, “laten we eens gaan kijken Kash.”

Als zij dichterbij komen, zien zij tot zijn grote verbazing, dat die grote, trotse oude eik niet meer rechtop staat; die is compleet omgewaaid, ligt geknakt met de wortels uit de grond getrokken.

Daardoor is een groot gat ontstaan.

Peter staat er met ongeloof naar te kijken.

Wie had dat gedacht, dat deze sterke jongen ooit het loodje zou leggen? Maar ja, deze storm was ook hevig.

Het is even opgehouden met regenen, maar er waait nog wel een stevige wind. Dikke wolkenpartijen zorgen voor een donkere lucht. Elk moment kan er opnieuw een plensbui naar beneden komen.

Eigenlijk was het nog geen weer om naar buiten te gaan.

Maar twee dagen binnen zitten, dat was voor Peter een eeuwigheid; het werd hoog tijd om weer een vertrouwd rondje met Kash door het bos te maken....

Zijn hond begint opeens te grommen. Blaffend rent het dier vervolgens rond het in de grond ontstane, gapende gat.

Peter moet erom lachen en roept naar hem: "Gek beest, probeer jij de boom soms weer tot leven te brengen met je gegrom en geblaf, zodat hij weer vanzelf rechtop gaat staan." Maar zijn hond blijft grommen en blaffen.

Uiteindelijk springt de trouwe viervoeter in het ronde gat en begint verwoed met zijn voorpoten in de grond te graven. Het duurt niet lang of de graafgeluiden met zijn voorpoten veranderen in krassen op metaal.

"Wat heb je daar Kash," roept Peter.

De hond kijkt hem aan en Peter springt nu ook in het ondiepe gat. Hij veegt met zijn voet over de plek waar Kash net nog aan het graven was en ziet tot zijn grote verassing een ijzeren plaat. "Wat is dit?" broemt Peter.

Hij knielt om de ijzeren plaat met zijn handen verder vrij te maken. Dan komt hij tot het ontdekking dat het geen plaat is, maar een luik. Meteen probeert hij het te openen, maar er is geen beweging in te krijgen. Hij kijkt om zich heen of hij iets kan vinden om het luik te openen, maar met een stevige tak lukt hem dat absoluut niet.

En nu? Hij besluit, om het luik weer met zand te bedekken, zodat een volgende passerende wandelaar het niet zal opmerken. "Kom Kash," zegt Peter, "we gaan naar huis om gereedschap te halen. We komen straks wel weer terug. Dan zullen we het geheim onthullen. Wie weet, wat er onder het luik verborgen zit!" Op weg naar zijn atelier is Peter diep in gedachten verzonken. Wat zou het kunnen zijn? Een luik dat onder een oude eik verborgen zit; onder een eik, die er misschien al meer dan honderd jaar staat. Eiken kunnen zo oud worden, weet hij.

Wie heeft dat luik gemaakt? Met wat voor doel? Wat zit er onder? Peter versnelt zijn pas. Hij wil zo snel mogelijk naar zijn atelier. Daar aangekomen zoekt hij in de rommelkast naar een hamer, een schroevendraaier en een koevoet. Hiermee moet het beslist lukken.

In het voorbijgaan grijpt hij zijn wandeltas van de kapstok. Het is een erfstuk van zijn opa. Normaal verdwijnen de honden-brokjes voor Kash er in, maar nu is het gereedschap. Dan schiet hem, voordat hij terug naar het bos gaat, het volgende te binnen. "Ik zou wel eens een zaklantaarn nodig kunnen hebben, als ik tenminste het luik open krijg. Dan moet er iets onder zitten, ja wat? Een gat of.....?" zo fluistert hij. Hij pakt de lamp ook snel uit de ladekast en stopt hem eveneens in de tas. Vervolgens roept hij zijn hond: "Kom Kash, we gaan eens kijken, wat er nu echt onder dat luik zit." In het bos let Peter goed op, of er nog andere mensen onderweg zijn, of zich in de buurt van het luik bevinden. Gelukkig is dat is niet het geval. Toch schrikt hij. Peter ziet van verre, dat er in het gat verschillende voetafdrukken staan. Hij weet zeker, dat die niet van hem zijn. Sterker nog, ze lopen vlak langs het luik zonder te stoppen.

'Gelukkig, mompelt Peter, 'ze hebben het niet ontdekt.'
Snel maakt hij het luik weer zichtbaar.

Vreemd, er zit geen slot op het luik.

Voorzichtig zet hij de koevoet onder de ijzeren rand en begint met alle kracht te wrikken. De ijzeren plaat komt maar moeilijk in beweging, echter na een aantal geweldinspanningen van Peter, lukt het hem, om een hoek van de plaat omhoog te krijgen.

Er ontsnapt een vreemde, indringende geur. Kash, met zijn super reukvermogen, reageert als eerste door luidkeels te snuiven en te grommen.

Hij herkent er niets van.

Peter weet deze geur ook niet thuis te brengen.

Hij heeft inmiddels de koevoet verplaatst.

Nu lukt het wel.

Met een piepend geluid en een harde knal springt het luik open.

Beiden kijken nieuwsgierig over de rand.

Ze staren in een donker zwart gat.

De ogen van Peter moeten even wennen aan de duisternis, maar dan ziet hij al snel dat er een stenen trap de diepte ingaat.

Wat nu? Wat moeten ze doen?

Peter kijkt zijn hond aan en vraagt aan Kash, zijn trouwe maatje:

“Gaan we de trap af makker, of moeten we het eerst nog eens overleggen? Is dit wel zo’n goed idee om zomaar in de duisternis af te dalen?”

Veel tijd om na te denken krijgen ze niet, want ze horen ineens stemmen in het bos.

Die komen hun kant uit, steeds dichterbij Peter en zijn hond. Het zijn wandelaars, ze hebben het over het voetballen van afgelopen zondag.

Peter moet nu snel een keuze maken, de enige oplossing voor hen is, om zo snel mogelijk door het luik te gaan. Hij fluistert tegen zijn hond: "Kom kerel, vlug naar beneden, dan gaan we kijken, wat daar te koop is of gebeurt."

Peter pakt zijn hond vast, hij gaat voorop en doet zo stil mogelijk het luik boven zijn hoofd dicht. In een keer is het aardedonker.

Hij knipt zijn zaklantaarn nog niet aan.

Langzaam gaan ze de trap af naar beneden.

Tree voor tree.

Peter kijkt nog even naar boven en ziet nog twee lichtspelen.

Zonder dat ze iets in de gaten hebben, verdwijnt het luik boven hun hoofd.

Hij hoort de wandelaars, die nu even stilstaan bij de omgevallen eik, daarna zetten ze, hun wandeling voort.

Zo te horen gaat het gesprek verder over voetbal.

Net als Peter zijn zaklantaarn wil pakken, ziet hij een lichtschijnsel in de diepte, onderaan de lange trap. Het zou wel eens de vlam van een fakkel kunnen zijn, bedenkt hij.

De geur wordt steeds sterker en indringender.

Peter kijkt nog eens naar boven, maar daar is het nu aardedonker. Vreemd, daarnet zag hij nog een streepje daglicht, door de zijkanten van het luik. Zouden die wandelaars er zand op gegooid hebben, zoals hij dat eerder had gedaan? Wat Peter niet weet, is dat het luik al verdwenen is, ineens niet meer van buitenaf te zien. Hoe gaat dit avontuur verder? Aan het einde van de lange trap, komen ze in een smalle gang. Beide zijden van deze gang zijn beschilderd met tekens en onverklaarbare teksten in een vreemde taal. Peter blijft er even bij stilstaan. Zijn het toverspreuken of waarschuwingen uit een lang verleden? Is deze onderaardse weg een richting naar een oude of misschien wel naar een nieuwe wereld? Peter begint het nu behoorlijk benauwd te krijgen. Overal waar je kijkt zitten akelige, spinachtige insecten. Overal kruipen ze, aan weerskanten van de gang. Z'n hond Kash is angstig, maakt ineens piepende geluiden. Dat is voor Peter een teken, dat hij op zijn hoede moet zijn. Weer volgt een trap naar beneden, de penetrante geur wordt alsmal sterker. "Oei," stamelt Peter, "zal ik teruggaan, terug naar boven." Hem overvalt een zweverig gevoel, hij brengt een hand naar zijn hoofd en veegt het zweet van zijn gezicht. Angstzweet? Uiteindelijk komt hij uit in een grotere ruimte, waar schaars licht brandt. Dat moet het licht zijn, dat hij bovenaan de trap al zag.

Het zijn inderdaad een stel fakkels, die het flakkerende, flauwe licht verspreiden. In het midden van de grote ruimte staat een grote stenen tafel, verder is de ruimte leeg. Peter krijgt een aangenaam gevoel, dat zich verspreidt over zijn lichaam. Het is net, alsof hij in trance geraakt. De vreemde, indringende geur versterkt die zweverigheid, maar het geheel voelt niet als onaangenaam.

Hij bespeurt een loomheid, die hem in de greep krijgt, zo intens, dat hij spontaan op de stenen tafel gaat liggen. Ook Kash schijnt last te hebben van deze onverwachtse moeheid. Met een laatste krachtinspanning springt de hond op de tafel en gaat naast Peter, zijn baasje liggen. Dan klinkt er rondom hen een vreemd schurend geluid. Beiden zijn opeens klaarwakker. Peter kijkt zijn hond aan. De trouwe viervoeter blijft waakzaam naar zijn baas loeren. Ze weten allebei niet wat hen te wachten staat.

Peter houdt zijn hond stevig vast en bemerkt, dat de vloer met de tafel langzaam naar beneden draait.

Het lijkt, alsof ze nu door een eeuwenoude schacht afzakken. Steeds maar dieper en dieper gaan ze.

Heel langzaam raakt Peter nu meer en meer bedwelmd door die eigenaardige geur, die hen al vanaf het begin vergezelt. Peter ziet, half doezelend, achtereenvolgens verschillende aardlagen voorbijkomen, samen met ook de mensen die erbij horen. Hij ziet mijnwerkers zwoegen om kolen uit de grond te hakken en ze naar boven te brengen.

Peter kan het niet meer helemaal volgen, taferelen vliegen van links naar rechts door zijn geest. Plotseling zijn er beelden van een ceremonie van een Egyptische koning, die in een menigte van duizenden mensen trouwt met zijn geliefde.

Het volk jubelt en viert feest met een overvloed aan eten en drank.

En tegelijkertijd is Peter er getuige van, dat diezelfde koning wordt begraven in een speciaal voor hem gemaakt graf in de Vallei der Koningen. Wat een rare beelden!

De mensen die net nog zo vrolijk waren samen met hun koning, lopen nu gebogen van leed en verdriet in de lange begrafenisstoet.

Onze avonturier krijgt niet de kans om er verder en langer over na te denken, omdat een ander tafereel door zijn hoofd spookt en een aantal gedachten hem heel erg in beslag nemen.

Romeinen volgen de Grieken op. Overal probeert men aan de macht te komen door te moorden en elkaars gebied te veroveren. De ene veldslag volgt de ander op, overal op de wereld strijden mensen op brute en beestachtige wijze met elkaar. Peter raakt steeds meer overmand door al deze beelden die door zijn hoofd schieten en verliest

uiteindelijk zijn bewustzijn. Totdat hij ineens weer bij zijn positieven komt. Op nog grotere diepte merkt Peter, dat hij half transparant is geworden. Hij ziet ineens al zijn ingewanden en botten. Ook bemerkt hij, dat zijn hond Kash eveneens half transparant is. Iets verderop lopen nog meer half transparante wezens en een van hen komt dichterbij. Hij murmelt: "Je hoeft niet bang te zijn, als je maar niet dieper gaat, want dan wordt het pas echt gevaarlijk." Peter vraagt: "Wat bedoel je met gevaarlijker?" "Als je nog dieper gaat, dan dat je aankunt, word je helemaal transparant. In de ruimte hiernaast vind je mensen die verder zijn gegaan, dan hun opdracht was. Ze zijn totaal transparant en missen hun skelet. Ze leven hier als slakken verder. Zij hebben hun opdracht niet vervuld.

Ook zij vonden een luik in de aarde, net als jullie!" Peter wordt knap nerveus van dit verhaal: "Verdomme, antwoordt hij, "ik heb hier niets mee te maken. Ik heb helemaal geen opdracht. Wat is dit voor onzin." Opeens hoort hij een raar, doordringend klikgeluid, terwijl een soort mist de ruimte begint te vullen. Vanuit die mist klinkt een stem en er verschijnt een wazig beeld van een godin van smaragd. "Ik ben DE STEM," klinkt het geheimzinnig, "ik ben een vrouwelijk wezen. Je bent aangekomen in een van de werelden van het 'Rijk van GAIA', de oppergodin van de Aarde. GAIA is de 'meesteres', ik ben ook een godin, één van haar helpsters. Ik moet waken over het heil van deze wereld. Je zou me ook het geweten van de wereld kunnen noemen. Ik, 'DE STEM' heb opdracht gekregen om de problemen aan te pakken. Denk maar aan de klimaatverandering, het verpesten van het milieu, het kappen van bomen, de vele oorlogen, hongersnood en zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan. Maar dat kan ik niet alleen. Jij Peter bent uitgekozen om mij te helpen." Peter begrijpt hier totaal niets van. Hij weet wel, dat er momenteel milieuproblemen op de wereld spelen, maar wat moet hij in godsnaam daarmee? En dan nog? Wie verwacht nou zoiets in een kuil in zijn bos? "Wat moet ik dan?" stamelt hij, "ik ben geen professor om dit allemaal op te lossen; ik ben maar een doodgewoon kunstenaar, die schilderijen van de natuur maakt!" Het zogenaamde geweten geeft snel antwoord. "Weet je nog", aldus DE STEM, "dat je ging uitrusten op die stenen tafel? Toen jij daar lag te slapen, hebben we enige

veranderingen in jou aangebracht, zodat je nu de capaciteiten hebt om de opdracht uitstekend uit te voeren." "Wat voor opdracht of taak moet ik dan vervullen en wie of wat zit hierachter?" schreeuwt Peter. "En waar is mijn hond?" "Het is nu 3 jaar geleden, dat je bij ons kwam en je hond komt weer tot leven, als je de opdracht hebt volbracht", zegt DE STEM. "Zoek maar een ander voor je opdracht. Ik ga nergens naar toe zonder Kash", schreeuwt Peter nu nog harder. "Je zult toch alleen moeten gaan," antwoordt DE STEM, "omdat je hond al twee jaar dood is. Maar hier is de dood niet het einde. Hier, open je hand en zie wat ik voor je heb." Peter voelt iets ronds en plats in zijn handpalm. "Wat is het, is het een knoop of zoiets?" vraagt hij. "Nee," zegt DE STEM: "Het is geen knoop, maar het is je verleden. Ik ga dit voor je bewaren. We hebben een gedeelte van jouw levensgeschiedenis verwijderd en hierop digitaal opgeslagen. Voorlopig heb je het voor je avontuur niet nodig. We hebben andere kennis daarvoor in de plaats gezet. Sinds je door het luik bent gegaan en het Rijk van GAIA bent binnengetreden, is er voor jou geen weg meer terug. Je nieuwe leven betekent een nieuwe weg. Je zult deze ervaren als de grootste uitdaging, die een mens kan krijgen. De weg die jij gaat volgen, is niet zonder gevaar en er zal ongelofelijk veel moed van je gevraagd worden." "Toen ik het luik gevonden had, dacht ik aan de Bokkenrijders of rovers, die daar een schuilplaats gemaakt hadden," zegt Peter. "Niet aan iets, waarvan ik totaal geen idee heb, waar het over gaat. Ben ik wel de juiste persoon, ik wil nu wel weten waar ik aan toe ben."

Zit ik in een droom? Word ik niet verwisseld met iemand anders? Ben ik een gevangene? En wat is die geur, die ik constant ruik? "Peter voelt een zachte wind over zijn lichaam gaan. DE STEM zegt: "De intensiteit van de kleuren moet veranderd worden. Dan pas kan de mens zich verder ontwikkelen, om op een hoger niveau te komen. Dan kan de mens eindelijk al zijn tekortkomingen, zoals machtsvertoon, jaloezie, hebberigheid en concurrentiestrijd loslaten!" "Hoe kan ik hierbij helpen?" is de vraag van Peter, "ik ben maar een gewone kunstenaar, die schilderijen van de natuur maakt. Hoe kan ik een dergelijke opdracht aan, laat staan vervullen?" "Dat was je....., nu ben je veel meer," fluistert DE STEM.

“Je gaat nu naar een andere ruimte. Daar staan 3 pijlen, die je misschien op je tocht nodig zult hebben. De eerste pijl geeft je het antwoord op je vraag. De tweede pijl geeft de richting aan en de derde pijl zal je misleiden. Ze zijn alle drie authentiek. Op het moment dat je ze wil gebruiken, zegt je gevoel welke pijl je nodig hebt. Je hoeft ze niet te gebruiken, alleen in uiterste nood zijn ze bruikbaar. Aan jou de keuze! Je opdracht luidt: De 7 kleuren in zuiverheid terugbrengen, zodat mens en natuur weer één worden en in harmonie met elkaar leven, wat ooit eens de bedoeling was.”

Dan gaat DE STEM verder: “Bij de meeste mensen zijn de kleuren vertroebeld, vervaagd en is de puurheid verdwenen. Maar pas op!!!!!! De kleuren laten zich niet zomaar benaderen en komen voor in allerlei gedaanten. Ze kunnen elkaar overlappen, zijn dus soms moeilijk herkenbaar. Je hebt een tas bij je. Ik weet, dat dit een erfstuk van je opa is. Hij was een man, die streed tegen het onrecht in de wereld. Neem hem als voorbeeld. Verzamel de kleuren in zijn tas.” “Maar de tas kan niet afgesloten worden, iedereen kan er in en er de kleuren uit stelen!” merkt Peter op. “Daar is aan gedacht,” stelt DE STEM hem gerust, “ik spreek een formule uit, zodat alleen jij en ik natuurlijk de tas kunnen openen! Verwijder het gereedschap, maar laat de zaklantaarn zitten. Misschien heb je die nog nodig tijdens de zoektocht.” De wind blaast nu recht in Peters gezicht en DE STEM vervolgt: “Als je de problemen allemaal overwonnen hebt, zal men de ware intensiteit van de kleuren zien.